

ИГОР МИРОВИЋ

У ЛАВИРИНТУ

О путу што води у живот

■ Laguna ■

Copyright © 2024 by Игор Мировић
Copyright © овог издања 2024, ЛАГУНА

У ЛАВИРИНТУ

ПРЕДГОВОР

ПЕСНИЧКИ ЛАВИРИНТ ИГОРА МИРОВИЋА

Одавно *лабиринт* није само легенда о Минотауру, минојском митском бићу, а потом и о Тезеју, атинском јунаку, његовом убици. Око 1700. године пре нове ере је срушена критска палата, али је остао мит о њеној лабиринтској архитектури. Нова песничка грађевина Игора Мировића нема тако компликовану унутрашњу структуру, али се у њој може загубити непажљив читалац. По њој лута, по сопственом признању, и сам песник, будући да је изабрао „погрешан пут”, али не да би залутао, него су га привукле странпутице. Та скретања са „главног” пута, била су, значи, намерна, бодрила су га у намери да стигне до постављеног циља: „у велико плаветнило, у бесконачно ја”. При том, није се ослањао на помоћ са стране, па била она и прелепа Аријадна, и њено спасоносно клупко конца. У трагању за собом, ослонио се на себе и своју интуицију. Искушења су, свакако, људска слабост, тешко им је одолети, али ова, песничка, подигнута су на виши ниво – небеску тачку, она посежу за невидљивим и досежу до духовних висина и вредности. То је највећа сатисфакција.

Сам песник је, у поднаслову своје књиге, прецизирао свој циљ: „О путу што води у живот”. Свесно улазећи у лабиринт, чини то како би искусио сву тежину тог пута са пуно скретања и слепих улица.

Пред њим су, најпре, еротски изазови (циклус „Кључаоница”: кључаоница није само отвор на брави, она указује на воајеризам, али и могућност уласка кроз врата у забрањени простор). Следи циклус „У храму антиствараоца”, улазак у Хад, али не да би се препустио мртвилу, већ да би могао *орфејски да њева о живоју и да трага за његовим дахом*. Циклус „Сивило”, конкретније „Урбано сивило” (како стоји у наслову прве песме у циклусу), садржи, у ствари, „антиурбане јадиковке”. Тек у четвртом циклусу, „Просејање”, долази до “светлосног просејања”, односно до духовног прочишћења. Нескривене су песникове тежње:

*Душу, нежну јединицу,
Неукаљану, првобитну,
Обесмрти и посвети.*

У последњем циклусу, „Посветнице”, налази се седам песничких посланица: *Николају Берђајеву, Сергеју Јесењину, Владиславу Пејковићу Дису, Танасију Младеновићу, др Драшку Ређеју, Драгошу Калајићу и Селимиру Радуловићу*. Онима који познају живот и дело Игора Мировића, јасне су ове посвете, филозофска, односно, књижевна лектира и сви други путокази који од ње воде. То су својеврсни песнички омажи великим именима руске и српске духовности и књижевности.

Епилошка песма „Траг”, рекапилутација је целокупног проласка кроз „лабиринт” (ставио сам ову реч под наводнике, јер, вођен песниковим упутствима,

лабиринт препознајем као живот): „Живот се рађа...“, „Живот дише!“, „Живот пева“ и „Живот умире“. Језгровито. Без околишања. Без патетике. Ова гра-дација има свој почетак, успон и крај. А ту су и сви контрасти: радости и туге, сласти и горчине, светло и тама, добро и зло, итд. Све оно чиме је прожета нова песничка књига Игора Мировића, која сведочи о песниковој развојној линији, али и истиче његове највише и најубедљивије песничке домете.

Подсетимо се: у песнички „лабиринт“ Игор Ми-ровић је ушао још 1994. године књигом *Небо над Византијом*. Уследиле су песничке књиге: *Кремен ѿламен* (2004) и *Повраћајак у лојос* (2020), као и књи-га изабраних и нових песама *Свејло у свејионику*, која је објављена у „Лагуни“ (Београд, 2022). Том књи-гом и новим песамама у њој, најављена је ова, којој пишемо кратко уводно слово. Тада је запажено да је Игор Мировић песник који често проблематизује сам лирски субјект, замишљен као „динамичко биће које себе непрестано проверава и тражи адекватне појав-не облике сопствених доживљаја“ (Иван Негришорац).

У књизи *Свејло у свејионику*, како је примећено, песник се подухватио великог задатка – повратак са-мом себи: „Суочавајући се са собом, са савременим човеком и савременим светом, отворио је, широм, двери покајања. А да би покајање било делотворно, оно мора бити Логосно, како би водило не просто животу, већ вечном животу, лишено фантазија, охо-лости и самопрецењивања, окренуто ка Господу (Се-лимир Радуловић).

Нова књига Игора Мировића, *У лавиринџу*, потврђује наведени закључак. Из песничког лавиринта се излази захваљујући обасјању и вођењу одозго, али и унутрашњој снази, љубави и вери, виталности уопште.

Зоран Ђерић

У ЛАВИРИНТУ

2020/10/10

Израо сам погрешан пут до средишта лавиринта.
Искушавале су ме странпутице и прочистиле,
Дубиле су ми сваку небеску тачку,
Бодриле интуицију.

Све што се у мени распршило током лутања
Сјединило се пред невидљивом ложом,
У велико плаветнило, у бесконачно ја,
У нит по којој сам тражио себе.

КЉУЧАОНИЦА

КЉУЧАОНИЦА

Проницах у свет младе девојке.
Кроз кључаоницу, у очима зеленим,
Видех необране јабуке зреле.
Јадах се младости мојој несталој
Иза линије раздвајања светова
Између жеље и година њених.

Ломио сам част, отрован
Пожудом, замишљеном, врелом.
Мраз је стезао срца затечена,
Средином пламена крв црвена
И пут јој беше јарко црвена,
Кључаоница погледом искривљена.

Она недостижна и жеља њена
За мене вечно скривена.

ВАНЗЕМАЉКА

Крстарила је градом,
Рађала се у сутонима
И нестајала обзорјем.

О наковањ жеља разбијала се мушкост
И повлачила пред геометријом
Њене савршености.

Третирала нас је као ситниш
И хабала ципеле по телима,
Као звер незасита хранила се егом.

Скупио сам храброст, дрхтећи,
Да јој прободем срце,
У трансу ванземаљске алхемије.

ПОЉЕ СТРАСТИ

На концу ноћи
Жудња се претвара
У силу телесне власти.

Њени сокови моћни
Посташе тражени еликсир
Гореће и дражне помаме.

Води ме, ноћно црвено,
Кроз распаљене снове
У пламен вретена цвасти.

У живот или смрт,
Бирај лакши пут
Да уђем у поље страсти.

ЕРУПЦИЈА

Почело је бурном ерупцијом привлачења,
Исконским позивом на сједињење тела.
Рекла си да не желиш игру без значења
И да само тражиш заштиту и дела.

Признао сам себи да постах зависан,
Од осмеха, рајског, откоса с усана, узбуђења.
Написала си ми, као да беше сан,
Поруку саткану од тајних жеља.

Написала си и речи о животу, деци
И још које о срећи и смеху.
Зар нисам био одани роб, реци,
У овом нашем пролазном греху!?

Почело је бурном ерупцијом привлачења,
Исконским позивом на сједињење тела.
На крају су остала наша тумачења,
Нисам могао све, све ниси желела.

ВОЛИМ ТЕ БЕЛО

Волим те апсолутно моје,
Почетак си и крај боје,
Коначност иза крајњих граница,
Први приказ рађања човека,
Једина боја песникових страница.

Ах, белина свода изнад зорја,
Апсолутна тајна болног непокорја,
Пре сваког рођења и пре зачећа,
Емилијадеова боја првог умећа,
Нашег лебдења и наше прашине.

Девичанска заклетво најтише тишине
Белино буђења, сребра, месеца
И плодне жене у којој деца
Расту као бадем, душе мирне.

Свитање се рађа наспрам празнине,
Црна кошуља бурно се бели,
Док вез тканице прекрива обрине,
Ах, дивље ме привлаче твоје белине.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР

Зоран Ђерић

Песнички лавиринт Ијора Мирковића 9

У ЛАВИРИНТУ 13

КЉУЧАОНИЦА

Кључаоница 19

Ванземаљка 20

Поље страсти 21

Ерупција 22

Волим те бело 23

Тајни живот Ђорђа Ж. 24

У ХРАМУ АНТИСТВАРАОЦА

Антиствараочев храм 27

Безданка 29

Предачка клетва 30

Улизице 31

Име нашег Хамурабија 32

Идол 34

Крици из Газе 35

Време двојства 36

Сабор предачких душа 37

Дрво у безвођу 38

Ништа се не може променити 39

СИВИЛО

Урбано сивило	43
Самоубиство	45
Џендерова сила	46
Управник интернета	47
Антиурбана јадиковка	48
Дом	49
Поглед са осматрачнице	50
Ода бициклу	51

ПРОСЕЈАЊЕ

Просејање	55
Избор	56
Исповест	57
Име Бога	58
Крстоносци	60
На врху	61
Повратна карта	62
Дрво живота	63
Земља Феникс	64

ПОСВЕТНИЦЕ

Загонетка	67
Мировићевом псу	69
Можда заиста спава	70
Безлично време	71
Орач и речи	72
Велико предвиђање	74
Очева песма	75

ТРАГ

Траг	79
------------	----

ПОГОВОР

Јелена Ђ. Марићевић Балаћ

Кроз кључаоницу лавиринта 83

БЕЛЕШКА О АУТОРУ 93